

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

AZ ELNÖK ELVTÁRS

A Kommunizmus Fényei Kolhoz elnöke, ha éppen nem volt más elfogaltsága, ha nem hívatta az első titkár raportra, előszeretettel látogatta gazdasága különböző ágazatait. Maga akarta látni, hogy a termelés zökkenőmentes, elsőként szeretett értesülni az eredményekről, de az itt-ott felmerülő problémákról is.

A tejjgazdaságban esti fejéshez készülődtek éppen, amikor az elnöki Volga begördült az istállóor elé.

– Na, hogy megy a munka, emberek? Jó minőségű a tej? – szolt az istállóba lépve magasra tartott fejjel az elnök.

– A tejjel semmi gond, elnök elvtárs – libben elő máris az egyik nyelves fejjőző –, csak ilyenkor már annyi a légy meg a szúnyog, hogy a tehen is csak izog-mozog, alig hagyja magára rakni a fejőtömlőket. Nem ártana már lepermeteztetni az istálló belsejét.

– Ki mondta azt neked, Bözsi, hogy sok a szúnyog? Most se’ látok egyet se!

– Majd megtudná az elnök elvtárs, ha neki is itt kén’ izzadni – szólal meg valaki – inkább csak magában dünyögve – a félhomályban.

De előkerült a szóváltásra a farmvezető is, hogy rendre intse beosztottait.

– Befoghatnátok már azt a lepcsés szátokat. Mondtam, hogy nekem szóljatok, ha valami bajotok van, ne Lajos Árpádovicsot bosszantsátok minden marhasággal.

– Igaz is – vált hangot Bözsi –, minek most a szúnyogokat emlegetni, amikor úgy hallottuk, születésnapja volt tegnap az elnök elvtársnak. A Jóisten ezért éltesse sokáig, amíg szakálla nem ér le bokáig!

– Úgy a’! – tódítja valaki – csakhogy a kívánság úgy ér valamit, ha isznak is rá!

– Kari! – szólítja az elnök a gépkocsivezetőt. – Hozd csak be a kesztyűtartóból azt az üveg vodkát! Lelsz ott szalonnát, hagymát, kenyeret is. Ha eccer inni kéne, hát igyunk!

Kari, akit háta mögött csak az isten sofőrjeként emlegetnek, engedelmesen kiballag a Volgához, s már szedi is elő a holmit.

– Lajos Árpádovics! – szól hátra. – Itt két üveg van. Vigyem a másikat is?

– Hozzad hát, vagyunk rá elegen – hangzik a biztatás.

Kari egy összehajtogatott konyhakendőt is talál a kesztyűtartóban, viszi magával azt is, hadd lássák az emberek, hogy az elnök elvtárs felesége gondos asszony, aki tudja, hogy emberére bárhol rátörhet az éhség, s akkor legyen mit leteríteni a kenyér alá.

Az első pohár után jól esik a durvára aprított szalonna, de a hagymát is úgy hersegetik, mint a legfinomabb csemegét. A második pohártól az asszonyok vihogni kezdenek, s az elnök homlokán megjelennek az első verejtékcseppek. A fél literes üveg ezzel ki is ürült, sorra kerül így a második is.

– Lajos Árpádovics – szól a sofőr az elnök füléhez hajolva –, letelt a munkaidő, az asszony már üzent, hogy menni kéne hazahordani a krumplit, a lovakat meg csak én tudom befogni.

– Felőlem mehetsz – jön a beleegyező válasz –, haza tudom én vinni a kocsit.

Az isten sofőre elment, s rövid búcsúzkodást követően utána indult a farmvezető is.

Buly-buly-buly – szólongatja a poharakat a második üveg szája, s a kezek egyre téovábbban nyúlnak a poharakért. – Na, Isten-Isten! – bíztatja az ünnepelet az asszonyokat, azok meg szót fogadva, magukba erőltetik a maradékot.

Kint sötétedik, de bent az erős lámpafénynél mindannyian látják, hogy az elnök feje kezd céklavörössé válni. Mire akadozó nyelvvvel elsorolja, hogy engedelmes neje mi mindent rakott tegnap a rangos városi elvtársak elé, s hogy az első titkár egy fasza vertyikálkával* ajándékozta meg, eltelik negyed óra, s Lajos Árpádovicsról már tudni lehet, hogy rövidesen el fog dőlni a szalmabálákon. A fejjönők összesúgnak, s azt egyelőre csak ők tudják, min vihognak ismét. Aztán bezárják az istálló széles kapuit, de egy közülük kívül marad, bent pedig ketten vetkeztetni kezdik az öntudatlan elnököt. Lefejtik róla a nadrágot, inget, gatyát, s a zoknit is, majd az istálló közepére hurcolják, s egy hosszabb borjúkötéllal jó alaposan odakötözik egy oszlophoz, hogy el ne dőljön. Feje oldalra csuklik, a nyála csorog. – Na, Isten-Isten, Lajos Árpádovics – szól valamelyikük, s kuncogva elhagyják az asszonycsíny színterét.

A hajnalban érkező farmvezető és a fejjönők egy csoportja döbbsenten látja, hogy az elnöki Volga ott áll, ahová tegnap Kari leállította. Csak nem történt valami rendkívüli? – villan át a farmvezető agyán. S amikor az istálló szélesre tárt ajtaján betódul a fény, nem akarnak hinni a szemüknek. A farmvezető rohan, hogy kiszabadítsa a félalélt elnököt, de az asszonyok csak tisztes távolból meresztetik kíváncsi szemüket. – Te Jolán, nézzed má'! Emlék-

szel még, amikor Laci bácsi az iskolába a Lúdas Matyit magyarázta? – kérdezi Bözsi Jolánkát. – Pont így nézhetett ki Döbrögi, amikor Matyi az erdőben félhótra verte, de ennek még a töki is veresre van dagadva!

Jolánka azonban nyitott tenyérrel szemét szemérmesen eltakarta, s úgy merészkedett közelebb, majd szánakozva megszólalt.

– Jaj, drága elnök elvtárs, hogy bánhattak el magával ilyen kegyetlenül azok az átkozott szúnyogok?

– A szúnyog az csak szúnyog – szólalt meg elcsigázott hangon az elnök –, de aki a két szopós borjút eleresztette, az szto procent**, még ma repülni fog a kolhozból!

JEGYZETEK:

* vertyikálka (orosz) – egymás alatt elhelyezett, dupla csövű vadászfegyver

** szto procent (orosz) – száz százalék

